

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 20/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditřa a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Petrom Trořčákom, advokátom, Bayerova 15918/10B, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21CoP/95/2025 zo 6. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať jej trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania (v procesnom postavení matky) vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28P/116/2025, ktorého predmetom je zmena nariadeného neodkladného opatrenia na základe návrhu otca, ktorým žiadal zveriť maloleté deti do svojej osobnej starostlivosti alebo do striedavej osobnej starostlivosti.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 28P/116/2025 z 29. júla 2025 rozhodol, že návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietá, ruší predchádzajúce uznesenie okresného súdu z 20. decembra 2023 a upravuje styk otca s maloletými spôsobom špecifikovaným vo výroku III.

4. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že potvrdil uznesenie vo výroku II o zrušení predchádzajúceho neodkladného opatrenia a zmenil uznesenie vo výroku III tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk otca s maloletými deťmi, čím došlo k rozšíreniu styku otca s maloletými deťmi.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že na jej odvolacie námietky krajský súd nereagoval, ale uviedol len všeobecné závery, pričom neprihliadal na špecifické okolnosti danej veci, najmä na záujem maloletých detí a ich bezpečnosť v súvislosti s agresívnou osobou otca.

6. V odvolaní sťažovateľka namietala zmätočnosť uznesenia okresného súdu vo výrokovej časti, ktorá spôsobila, že ním nedošlo k nariadeniu nového neodkladného opatrenia, ale iba k zrušeniu predchádzajúceho neodkladného opatrenia. Okresný súd výrokom II totiž zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 38P/284/2023 z 20. decembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 24CoP/15/2024 z 20. februára 2024, a to tak, že upravil styk otca s maloletými deťmi, čo je právne nemožné. Ak okresný súd zrušil neodkladné opatrenie, už nemohol upraviť styk otca s maloletými deťmi bez toho, aby nariadil nové neodkladné opatrenie.

7. Ďalšia zmätočnosť sa týkala aj výroku III uznesenia okresného súdu, kde pri letných prázdninách 2025, vianočných sviatkoch a letných prázdninách 2026 nie sú uvedené časy odovzdania a prevzatia, čo vytvára predpoklad pre budúce nezhody rodičov.

8. Zmätočné je aj ohraničenie trvania spojením „*toto neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatnosti konania o úpravu práv a povinností k mal. deťom, sp. zn. 28P/53/2022*“, pretože konanie o úpravu práv a povinností je vedené pod sp. zn. 27P/211/2023.

9. Krajský súd na tieto skutočnosti nereagoval, pričom formálne zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku III tak, že nariadil neodkladné opatrenie.

10. Sťažovateľka tiež namietala, že okresný súd na pojednávaní konanom 17. júla 2025 vo veci rozvodu manželstva už v úvode uviedol, že otec podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, že tento návrh bol doručený ráno, a preto ho ešte súd prvej inštancie nemá prečítaný, že bude o ňom rozhodovať a nejako rozhodne, a následne uviedol, že zmení neodkladné opatrenie, teda vopred avizoval spôsob, akým rozhodne, čím nepochybne porušil zásadu nestrannosti a poskytol vyjadrenie v neprávoplatne skončenej veci. V dôsledku uvedeného bola zákonná sudkyňa povinná oznámiť predsedovi súdu svoju zaujatosť.

11. Krajský súd túto odvolaciu námietku zámerne posúdil ako námietku zaujatosti a poukázal na to, že nebola podaná včas, aby nemusel konštatovať, že zákonná sudkyňa porušila svoju povinnosť v zmysle § 50 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v dôsledku čoho došlo k vydaniu uznesenia vylúčeným sudcom.

12. Sťažovateľka namietala, že uznesenie okresného súdu neobsahuje žiadne právne argumenty a z jeho odôvodnenia nevyplýva, v čom okresný súd videl splnenie podmienok na nariadenie (zmenu) neodkladného opatrenia v časti úpravy styku otca s maloletými deťmi. Okresný súd iba kritizoval sťažovateľku bez toho, aby akokoľvek zohľadnil konanie otca.

13. Sťažovateľka tiež namietala, že neboli splnené zákonné podmienky na nariadenie (zmenu) neodkladného opatrenia, a to závažná zmena pomerov, a nariadené neodkladné opatrenie nie je v záujme maloletých detí.

14. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukázala na uznesenie krajského súdu sp. zn. 19CoP/105/2024 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/358/2022, ktoré sa venujú nepotrebnosti nariadenia (zmeny) neodkladného opatrenia.

15. S ohľadom na skutočnosť, že pomery rodičov a maloletých detí boli upravené predchádzajúcim neodkladným opatrením, je podľa názoru sťažovateľky nepochybné, že záujem maloletých detí nie je narušený alebo ohrozený, styk otca s maloletými deťmi je zabezpečený a upravený v nevyhnutnej miere tak, aby nedošlo k odcudzeniu a ochladnutiu vzájomných vzťahov, a tým nie sú splnené podmienky na nariadenie (zmenu) neodkladného opatrenia.

16. Na tieto odvolacie námietky krajský súd reagoval iba povrchne a nenáležite, neoponoval svojim vlastným záverom v obdobných veciach a nevysvetlil, prečo by vo veci sťažovateľky nemal rozhodnúť obdobným (predvídaným) spôsobom.

17. Sťažovateľka v odvolaní namietala, že v konaní o rozvod manželstva predložila uznesenie, ktorým bolo otcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví v súvislosti s jeho útokom na sťažovateľku, po ktorom opustila spoločnú domácnosť. Súčasne predložila aj znalecký posudok k svojej osobe, z ktorého vyplýva, že je vierohodná, vedome a cielene neškodí otcovi ani nie je proti nemu ovplyvnená inou osobou, prežívala psychické a fyzické utrpenie v situáciách, keď ju otec fyzicky atakoval, konanie otca zanechalo negatívny vplyv na psychickom stave matky. Sťažovateľka namietala tiež to, že okresný súd nezohľadnil názor maloletých detí a ich závažné tvrdenia o bití zo strany otca, ktoré vyplývajú z úradného záznamu pracovníčky kolízneho opatrovníka. Krajský súd na tieto námietky sťažovateľky nereagoval ani nezohľadnil, že sťažovateľka je obeťou domáceho násillia.

18. Sťažovateľka v odvolaní argumentovala, že ak sa od septembra 2023 premiestnila z Bardejova do Bratislavy z dôvodu získania pôvodného pracovného miesta, nie je možné toto považovať za neoprávnené premiestnenie a marenie osobného styku s maloletými deťmi, ktorý otec riadne nevyužíval ani počas ich pobytu v Bardejove. V danej súvislosti tiež namietala, že nemá k dispozícii osobné motorové vozidlo, ide o riziko pre maloleté deti pri ich prepravovaní a že nejde o bežnú aplikačnú prax krajského súdu (napr. rozsudok krajského súdu sp. zn. 24CoP/87/2022 z 19. januára 2023, uznesenie krajského súdu sp. zn. 4CoP/10/2022 zo 17. februára 2022), pokiaľ krajský súd rozdelil záťaž spojenú s odovzdávaním a preberaním maloletých detí rovnomerne medzi oboch rodičov.

19. Sťažovateľka, poukazujúc na obsah tejto sťažnosti, v zmysle § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. V prípade neodloženia vykonateľnosti totiž hrozí závažná ujma spočívajúca v tom, že počas nočnej prepravy dôjde k ohrozeniu života a zdravia sťažovateľky a maloletých detí tým, že sťažovateľka nemôže užívať svoje osobné motorové vozidlo, od ktorého jej otec zobral doklady, v dôsledku čoho

bude zrejme jazdiť na požičaných motorových vozidlách, pritom ide o veľkú vzdialenosť cez 400 km a takéto cestovanie bude náročné nielen pre maloleté deti, ale aj pre ňu samu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. dohovoru) a práva na ochranu súkromného a rodinného života (čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý v rámci neodkladného opatrenia rozšíril styk otca s maloletými deťmi a ktoré je podľa sťažovateľky nedostatočne odôvodnené, arbitrárne.

21. K namietanému uzneseniu krajského súdu treba uviesť, že k preskúmvaniu uznesení o nariadení neodkladného opatrenia ústavný súd pristupuje zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 435/2021, I. ÚS 19/2020). Aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

22. Nariadenie neodkladného opatrenia predstavuje dočasný zásah do základných práv, ku ktorému dochádza na základe súdneho rozhodnutia, a preto sú podmienky nariadenia neodkladného opatrenia upravené zákonom – Civilným sporovým poriadkom, ktorý ako podmienky nariadenia neodkladného opatrenia ustanovuje na strane jednej potrebu bezodkladnej úpravy pomerov a na strane druhej osvedčenie dôvodnosti trvania nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana.

23. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutia o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia. Účelom konania pred ústavným súdom je však ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov. Zo strany sťažovateľky pritom ide o opakovanie argumentácie, ktorú uviedla pred všeobecnými súdmi. Rozhodnutiu krajského súdu nemožno vyčítať, že sa nezaoberalo všetkými tvrdeniami sťažovateľky, keďže zistenie skutkového stavu založené na úplnom dokazovaní bude predmetom konania vo veci samej. Účelom postupu, ktorý predchádza rozhodnutiu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je definitívne

zistenie skutkového stavu a právne zhodnotenie zistených skutočností na úrovni rozhodnutia vo veci samej, o čo sa snaží sťažovateľka.

24. V prvom rade ústavný súd konštatuje, že krajský súd správne posúdil podanie sťažovateľky z 27. augusta 2025 ako námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi okresného súdu, ktorú vyhodnotil ako oneskorene podanú, keďže sťažovateľka sa o skutočnostiach, ktoré považovala za dôvody na podanie námietky zaujatosti (uviedenie spôsobu rozhodnutia o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia v konaní o rozvod manželstva), dozvedela na pojednávaní konanom 17. júla 2025, a teda zákonnú lehotu zmeškala. Presvedčenie sťažovateľky, že bolo povinnosťou zákonnej sudkyne za týchto okolností namietat vlastnú zaujatosť podľa § 50 ods. 1 Civilného sporového poriadku, nie je dôvodné. Pokiaľ sťažovateľka považovala vopred prejavovaný názor sudkyne okresného súdu na spôsob rozhodnutia za dôvod na jej vylúčenie, uvedené skutočnosti bola povinná včas a riadne namietat. Z procesného postupu sudkyne okresného súdu je zrejmé, že nezistila skutočnosti, pre ktoré mala byť z konania a rozhodovania veci vylúčená a ktoré by bola povinná oznámiť.

25. Krajský súd v namietanom rozhodnutí, poukazujúc na relevantnú judikatúru, primerane vysvetlil, z akého dôvodu sa stotožnil s názorom okresného súdu, že je v záujme maloletých detí, aby sa komplikovaný kontakt otca s nimi rozširoval. Uvedený trend vyplynul už zo skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré postupne styk otca s deťmi rozširovalo. Krajský súd zdôraznil potrebu upevňovania a prehlbovania vzťahov maloletých detí k otcovi za situácie, pokiaľ neboli osvedčené žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo také rozhodnutie nesprávne. Nositeľmi rodičovských práv sú napokon obaja rodičia, ktorí sú pri ich výkone rovnoprávni. Krajský súd považoval naliehavosť nevyhnutnosti dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania za osvedčenú.

26. Krajský súd sa zaoberal aj odvolacou námietkou sťažovateľky týkajúcou sa trestného stíhania otca, ktorú však okresný súd neuvádzal ani nevyhodnocoval, ale bola uplatnená v odvolacom konaní. Krajský súd skutočnosti týkajúce sa trestného konania posúdil ako také, ktoré aktuálne nezakladajú obavu o bezpečnosť detí v prítomnosti ich otca. Rovnako krajský súd vo vzťahu k poukazu sťažovateľky na znalecké dokazovanie uviedol, že okresný súd z neho nevychádzal, keďže znalecké dokazovanie bolo zrušené pre postoj sťažovateľky.

27. Okolnosť ne/oprávnenosti presťahovania sa matky do Bratislavy krajský súd už v tomto konaní opakovane neposudzoval, keďže už bola predmetom jeho skorších rozhodnutí. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu tiež vyplýva, že k predmetnej námietke sa vyjadril v uznesení sp. zn. III. ÚS 260/2024, v ktorom konštatoval, že akokoľvek je pochopiteľné, že sťažovateľka sa v pozícii samoživiteľky presťahovala do Bratislavy, aby zabezpečila sebe a svojim dvom maloletým dcéram finančnú istotu, je potrebné poukázať na fakt, že tak urobila bez súhlasu otca. Zároveň je v tejto súvislosti potrebné poukázať na to, že je iste v najlepšom záujme maloletých, aby sa na ich výchove otec aktívne zúčastňoval, pokiaľ dosiaľ v konaní nevyšli najavo žiadne okolnosti, ktoré by boli schopné spochybniť jeho rodičovské kompetencie. Rovnako konštatoval, že za danej situácie sa rozdelenie ekonomickej a časovej záťaže spojenej s cestovaním medzi oboch rodičov javí ako primerané a spravodlivé. Predmetné právne závery sú aktuálne aj v preskúvanom konaní.

28. Vo vzťahu k namietaným nedostatkom výroku formulovaného okresným súdom krajský súd považoval odvolanie sťažovateľky za relevantné, pokiaľ namietala chýbajúce časy odovzdávania a preberania detí medzi rodičmi, a preto v tejto časti uznesenie okresného súdu vo výroku III

zmenil. Rovnako výrokom I potvrdil zrušenie predchádzajúceho neodkladného opatrenia a výrokom II nariadil neodkladné opatrenie v tam konkretizovanom znení, čím odstránil sťažovateľkou namietané nedostatky výroku III uznesenia okresného súdu. Ani táto námietka sťažovateľky preto neobstojí.

29. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti v podstate dovoľáva toho, aby jej rozhodnutím o neodkladnom opatrení bola zabezpečená taká miera dôkaznej istoty, právneho posúdenia a s tým spojená vecná správnosť, aká sa očakáva od rozhodnutia vo veci samej. Neodkladná, predbežná úprava však, prirodzene, nie je zárukou vecnej správnosti, a preto od nej ani nemožno očakávať naplnenie tých atribútov súdneho rozhodovania, ktorých sa sťažovateľka vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu o neodkladnom opatrení v snahe o expanziu základných práv do tohto typu súdneho rozhodnutia dovoľáva. Práve preto sa čl. 6 ods. 1 dohovoru spravidla neaplikuje na rozhodovanie o neodkladných opatreniach (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. 10. 2009 vo veci Micallef v. Malta, sťažnosť č. 17056/06, body 74 a 75).

30. Uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné alebo nedostatočne odôvodnené. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že by predstavovalo zásah do ústavou garantovaného súkromného a rodinného života. Ide o stav, ktorý primárne nie je následkom rozhodnutia všeobecných súdov, ale dôsledkom nefungujúcej komunikácie účastníkov konania, ktorá sa prejavuje v opakujúcich sa návrhoch na dočasnú úpravu vzťahov medzi rodičmi a maloletými deťmi. Nemožno preto dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou uvedených ústavných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu, preto dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť nebol dôvod, aby ústavný súd rozhodol o návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu